

La veu callada

Frau a frau trenque la sequera dels mots. Faig rodar pedres i branques inerts -com si d'un riu es tractara- per beure'm la vida. Amarga l'experiència de no dir quan arriba l'hora del silenci al capvespre: les flors de taronger suavitzen el camí.

Ningú no ha sospitat mai d'aquesta veu. És en la solitud més ferotge que has de creure la boscúria dels Altres. Són aquests ulls que t'entrenen humitats invisibles.

L'esperança batega sempre el verd més profund; pots dubtar-ne, però salvatge, t'espera.

Digueu-me en el silenci, la vostra vida.